

Bemærkninger til lovforslaget

Den nuværende formulering i retsplejelovens § 47 giver anledning til den opfattelse, at der ikke skal indhentes tilladelse, når der ikke er tale om fast indtægts-givende beskæftigelse som f.eks. ved at påtage sig hvervet som »dommer« i eller formand for private voldgiftsretter.

Det bevirker, at behandlingen af retssager ved vore domstole tager urimelig lang tid. Denne langsommelige behandling kan skyldes de pågældende advokater, men kan også skyldes, at dommerne har for lidt tid til rådighed til at behandle løbende sager.

Ifølge Rigsrevisionens rapport af 2. maj 1990 modtog eksempelvis præsidenten for Sø- og Handelsretten i årene 1988-89 62 private voldgiftssager til fordeling blandt rettens dommere.

Gennemsnitshonorar pr. sag 0-150.000 kr.

I Rigsrevisionens tillægsrapport af 8. april 1991 er præsidenten for Sø- og Handelsretten arbejdsgiverregistreret (SE nr. 11 80 80 03) og har et personale på 8 personer, nemlig 5 dommerfuldmægtige og 3 stk. kontorpersonale (ifølge Told- og Skattestyrelsen 12 ansatte i 1989 og 13 ansatte i 1990).

Børsens Nyhedsmagasin havde den 11. august 1989 og den 1. september 1989 nogle artikler om dommers indtægter bl.a. ved medvirken i voldgiftssager.

Det fremgår af disse artikler, at dommerne har ganske betydelige indtægter ved siden af deres indtægter som egentlige dommere. Sådanne indtægter kan for flere dommere være langt større end deres lønindtægt hidrørende fra selve dommerhvervet.

Den omstændighed, at rettens dommere modtager disse betydelige honorarer bl.a. fra de advokatkontorer, der samtidig fungerer som »Sø- og Handelsrettens faste medhjælper« (konkurs- og bobehand-

lingssager), må afføde en gensidighed, der ikke kan anses for at være betryggende for retssikkerheden i bl.a. bobehandlingssager (konkurs).

Når henses til, at dommerstanden skal være fuldstændig upartisk i sin gerning, er sådan »privat« beskæftigelse højst uheldig og vil i visse tilfælde kunne skabe tvivl om upartiskheden.

Det vil være mere betryggende at anvende personer i disse sager, der ikke er dommere, men som har samme juridiske baggrund. Der vil hermed ikke kunne opstå habilitetsproblemer.

Af hensyn til retssystemets troværdighed må sådanne »bibeskæftigelser« derfor ikke tillades, og af hensyn til retssagernes behandling vil et sådant forbud formentlig og forhåbentlig kunne medvirke til en hurtigere behandling af sagerne.

Man kan spørge, om det er nødvendigt, at det er en dommer (eventuelt lands- eller højesteretsdommer), der ved siden af sit egentlige dommerembede skal sidde som formand for afvandingskommissioner, landsvæsenskommissioner, fredningsnævn og for det rådgivende helbreds-nævn vedrørende flyvercertifikatsager samt endvidere som mæglingmænd i Forligsinstitutionen (for blot at tage nogle eksempler fra dagspressen).

Det bemærkes, at der ikke ved ovennævnte lovforslag er taget stilling til ændring i anden lovgivning, som måtte være en følge af anførte lovændringsforslag. Tendensen må være, at man i videst muligt omfang i denne anden lovgivning henlægger sådanne hverv, som hidtil er udført af dommere, til ikke-dommere, eventuelt således at disse hverv skal udføres af personer, der f.eks. opfylder betingelserne for at kunne udnævnes til dommer, landsdommer eller højesteretsdommer.